

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

***** APARE DUMINECA *****

Prețul abonamentului:	Manuscrisurile nu se traspoicăză și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” la Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 240 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concursuri, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an 120 „		
Pe un pătrar de an 60 „		
Un număr 5 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 300 Lei.		

Nr. 250 Pres. ex 1934.

† VASILE,

din îndurarea lui Dumnezeu dreptcredinciosul episcop al eparhiei Caransebeșului.

**Iubitului Cler și Popor din de Dumnezeu păzita noastră eparhie:
Har și pace de la Dumnezeu-Tatăl și de la Domnul nostru Iisus Hristos,
iar de la smerenia noastră arhierescă binecuvântare.**

Iubiți fii sufletești!

... „Și a născut pe Fiul ei Cel întâi născut și L-a înfășat și L-a culcat în iesle, căci nu aveau ei loc la gazdă” (Luca 2, 7).

Glas nou se îndreaptă la sfântul Praznic al Nașterii Domnului din acest an către Voi, glasul noului Vostru arhipăstor, glas încă necunoscut, dar nu străin.

Glasul meu, al episcopului Vostru, este glasul pământului acestuia binecuvântat al Bănățului. Glasul mănoaselor lui hoide, scâldate de raza soarelui de primăvară. Glas desprins din freamătul codrilor noștrii și dinmurmurul apelor bănățene. Din fiuerul ciobanului și din doina celor ce-și alină osteneala lucrului din țarină cu cântecul moștenit din strămoși. Din „nă-nă“-itul mamei de lângă leagăn și din farmecul șezătorilor din aceste lungi seri de iarnă.

Iar mai presus de toate acestea, în glasul meu vibrează suflarea Duhului lui Dumnezeu, care m'a rânduit să Vă fiu episcop și iubitor părinte. Și, în acest scop, „m'a uns cu ungere mai presus de fire” — cu adevărat după cuvintele prorocului Isaia și ale Evangelistului: „Duhul Domnului preste mine, pe care m'a uns bine a vesti săracilor. M'a trimis a tămădui pe cei sdrobiți la inimă, a propovedui robilor tertare și orbilor vedere, a slobozi pe cei sfărâmați, întru ușurare” (Isaia 61, 1 și Luca 4, 18).

Urmând acestei suprafirești ungeri îmi împreună cu glasul, azi, la Praznicul Nașterii Domnului, cu acela al colindătorilor și al purtătorilor de stea și „viclăim”, invitându-Vă să veniți cu mine, în cucernic pelerinaj sufletesc, până departe în Țara sfântă, în cetatea Vifleemului, în peștera și la ieslea în care s'a născut, cu aproape două mii de ani înainte, Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Numai petrecând, în timpul dumnezeescului praznic, cu gândul la ceea ce s'a petrecut acolo și atunci putem spune că am prăznuit cu creștinească reculegere și cucernică evlavie, folositoare pentru suflet, acest mare praznic al creștinătății.

Numai așa putem pricepe, cât de cât, cu neputincioasa noastră pricepere, cum Fiul lui Dumnezeu, Cel născut fără stricare din Tatăl, mai înainte de veci, azi se naște din Fecioară, întrupându-se fără sămânță, pentru că sfânt fiind, vrea să ne sfințească și pe noi și să „*înălțe cornul nostru*“. Și cum Dumnezeu păcii și Tatăl îndurărilor, vrând să ne povățuiască la lumina cunoașterii Lui, a Unui Adevăratului Dumnezeu, a trimis în chipul Pruncului Celui născut în peșteră și în ieslea dobitoacelor pe Ingerul sfatului Său celui mare, pe Unul-născut Fiul Său și Dumnezeu adevărat, ca și Tatăl și ca Duhul, pe Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Care prin jertfa Sa mântuindu-ne, ni-a dăruit pace sufletului, chinuit de conștiința păcatului și împăcare cu Dumnezeu-Tatăl.

Stând însă, așa, cu gândul în fața ieslei din Vifleem, pe locul căreia azi se ridică o frumoasă biserică creștină, desigur ni se va sui în suflet întrebarea: cum s'a făcut că Iisus Mântuitorul, Unsul Domnului, Messia cel prezis de prooroci și așteptat cu dor fierbinte de tot Israilul dornic după mântuire, Fiul lui Dumnezeu Cel născut din veci din Tatăl, după trup a trebuit să se nască într'o peșteră sărăcăcioasă și să fie culcat în umilă ieslea dobitoacelor? Cum de nu s'a găsit și pentru El și părinții Lui un adăpost mai omenesc? Boerii și luminătorii poporului ales, din care s'a născut și Iisus după trup, sau măcar un om mai de rând, dar cucernic și dornic de mântuire, cunoscând Scripturile și din ele timpul și locul nașterii lui Messia, cum de nu s'au grăbit să-i ofere lui Emanuil cel mai bun loc ce aveau în casele lor? Mai vârtos că nașterea lui o veste și minunata stea care a călăuzit pe Magi la locul nașterii lui Iisus? Nu vi se pare oarecum de neînțeles, iubiții mei fii sufletești, cum în locul pământenilor, pentru a căror mântuire Fiul lui Dumnezeu s'a smerit pe sine până la a lua asupra Sa chipul trupului nostru, robul păcatului, pământul a trebuit să-l îmбие „Celui mai pres s'înființat“ adăpost și să-l „aducă“ „Celui neapropiat“ peștera sălaș? Când doar' pentru noi, pământenii, s'a născut acest „cocon tinăr“, Care este „Dumnezeu Cel mai înainte de veci“?

E adevărat că în zilele când s'a născut Iisus Domnul, orașelul Vifleem din Iudea era năpădit de lume, care venise aci să se înscrie, după poruncă împărătească. Așa a venit aci și Iosif cu Maria, muma lui Iisus, suindu-se din Nazaret, ca să se înscrie, în orașul acesta al lui David, căci erau din casa și din neamul lui David.

Totuș, cu toată mulțimea de norod, adunată într'un orașel mic, dar însemnat de proorocul Miheea ca unul ce nu este deloc mai neînsemnat între căpeteniile lui Iuda, căci din el urma să „iese“ Povățuitorul, chemat să pască pe poporul lui Dumnezeu, Israil, ale Cărui „ieșiri din început, din zilele veacului“ (Miheea 5, 2), putea da lui Messia și alt adăpost.

Se vede însă, că lumea și oamenii dintr'ânsa erau și în acele vremuri tot ca cei de azi. Locuitorii Vifleemului din acele vremi se vor fi bucurat și ei că le vine prilej de câștig cu lumea adunată în orașelul lor și vor fi căutat și ei să-și închirieze casele și adăposturile celor mai cu dare de mână. Pentru niște bieți călători, cu înfățișare sărăcăcioasă, sosiți poate, și ceva mai târziu, nu se mai găsea astfel nici un loc. Poate de erau mai arătoși, ca boerii, se mai nimerea vre-un colțisor. Dar așa!

Iubiții mei fii sufletești,

Nu Vi-se pare că orașelul Vifleem de odinioară închipue nimerit lumea mare de azi? Iar locuitorii lui din vechime, din timpul nașterii Mântuitorului, pe oamenii din vremea noastră?

Dumnezeescul Prunc, culcat odinioară în iesle, pentru că pentru El nu s'a găsit loc în cetatea părintelui Său David, vine și azi să se sălășluiască cu Duhul și darurile Sale mântuitoare în sufletele noastre, vine să-Și caute adăpost în mintea și gândirea noastră, în voința și purtarea vieții noastre și în inima și toată ființa noastră. Și câți din noi nu-L întâmpină și azi, ca odinioară Vifleemiții, arătându-l ușa și neprimindu-L în casa sufletului lor.

Fiul lui Dumnezeu, venind azi să se nască și să ne renască prin nașterea Sa în noi, nu poate afla sălaș în mintea și gândirea noastră. Pentru că aci s'au sălășluit de o vreme

încoace tot mai mult întunerecul și rătăcirea, cari ne măgulesc slăbiciunile și nu ne lasă să primim în gândirea noastră „Lumina cea neapropiată”, Care a „răsărit lumii lumina cunoștinții”. Stăpâniți astfel, de rătăcirea veacului mulți dintre noi se împotrivesc să-și plece fruntea și gândirea și să se închine „Soarelui dreptății” ca odinioară „cei ce slujiau stelelor”. Azi câți sunt aceia, cari înțeleg „să se învețe dela stea” și să recunoască în Iisus, Cel ce caută sălaş în sufletul nostru, pe „Răsăritul cel de sus” și să-L primească cum se cade pe Acela despre Care psalmistul cântă: „*Ridicați boeri porțile voastre și vă ridicați voi porți vecinice, ca să între împăratul măririi*” (Ps. 23, 7). În gândirea multor frați de ai noștri de azi nu mai este loc pentru Dumnezeu și Dumnezeescul Lui Prunc, pentru că Acesta, vrând să se sălășluiască întru noi, ne cere să-I facem leagăn din credința noastră în El și învățăturile Lui. Iar închipuirea deșartă și îngâmfarea, născută din încrederea prea mare în atotputernicia minții omenești, a spulberat din multe suflete credința creștină, smerită și gata să îmbrățișeze cu căldură tot adevărul propovăduit de Iisus și Biserica Lui. În ieslea gândirii acestor oameni lipsesc scutecele cucerniciei, în care să se înfășoare Messia, Cel ce vine și la acest Crăciun, sfânt și sfințitor, să se nască întru noi.

Mulți, chiar dintre tinerii de azi, își îngăduie să înalte mintea lor slăbănoagă la starea de judecător asupra lui Dumnezeu și a adevărului descoperit de El prin Iisus, Cuvântul și raza Tatălui. Câți de aceștia nu se cred mai cuminți și mai „pățiți” decât să-și mai supună mintea unor adevăruri, cari trec peste puterea de pătrundere a minții lor. E curat deci, ca lumina, că în casa gândirii unor astfel de oameni nu poate afla adăpost Hristos, Cel ce se naște. El e nevoit, ca și altă dată, să se retragă în adăpostul mărginaș și modest, ca și peștera și ieslea din Vifleem, al celor „săraci cu duhul”, cum erau păstorii din jurul Vifleemului, sfinții Apostoli, mucenicii și sfinții și atâția buni creștini din înaintașii noștri. În casa gândirii acestora se sălășluește „Cel neapropiat” de mintea trufașă și luminează cu lumina harului Său toate adâncurile înțelegerii, ca să pătrundă „toată plenitudinea Dumnezeirii”, ce ni-s-a „arătat” în Iisus „trupește.”

Alungat din mintea copiilor acestui veac Iisus, venind să se nască azi din nou, tot înzadar caută adăpost și în voința și felul de trai al multora din oamenii de azi.

Nu este loc pentru El nici aci. Omul veacului nostru de mult și-a închiriat toate încăperile voinții și felului său de a viețui. Aci s’au aciuat și înstăpânit trei crăieșe ale acestei lumi: pofta ochilor, pofta trupului și trufia vieții, cu toată ceată de păcate și fără-delegi ce se nasc din ele și le însoțesc. Acestea au pus stăpânire pe voința omului, robindu-o și făcând din bietul om un sclav neputincios. În lăuntrul acestor fel de oameni păcatele pomenite și-au ridicat altere loru-și, cerându-și zilnic jertfa lor, din ceea ce bietul om are mai bun și mai de preț în sine. Și cât de mult suspină sub această tirănie bietul om al zilelor noastre și cât de mult ar vrea să scape de ea, dar îi lipsește puterea și curajul. Și tiranii de chiriași plătesc doar’ așa de bine. Plăcerea ce o dă păcatul, fie chiar de o clipă, e așa de momelnică, încât cum să se lipsească de ea. Iar păcatul își face astfel, de cap în omul singuratic, ca și în societatea omenească, nestingherit. De aceea atâta necinste și lipsă de conștiință în împlinirea datoriei ce-i impune fiecăruia locul ce ocupă în societate. De aici furtișagurile și omorurile, la care se dedau până și nevrâstnicii. Așa se nasc căsătoriile nelegiuite între nevrâstnici și cele fără binecuvântarea Bisericii. Așa divorțurile ușuratic, lăpădarea pruncilor și lipsa de copii, cari ne amenință ca în curând moșia să ne ajungă iar pe mâini străine.

Cum să fie în sufletele stăpânite de aceste rele loc pentru Hristos Cel ce se naște? Ce întovărășire poate avea Lumina cu întunerecul, virtutea cu fărădelegea? Unde e să se sălășluiască Iisus Pruncul trebuie făcută curățenie generală, în toate încăperile sufletului și în toate ramurile activității omenești. Emanuil își are și El suita Sa. El vine însoțit de virtuțile descrise în cele dintâi opt fericiri și cu cele șapte daruri ale Duhului sfânt. Așa se face că omul zilelor noastre, cu voința stăpânită de plăceri și poftă până la deplină robire, nu-l va putea face adăpost în casa voinței sale, aproape desființată. Nu e loc pentru El într’ansa.

Tot numai peștera primitoare a celor smeriți cu duhul, a celor milostivi, blânzi, curați cu inima, goniți pentru dreptate, însetați de ea și iubitori de pace li rămâne. Aceștia se și pregătesc să-L primească la acest dumnezeesc Praznic cu casa voinții lor curată. De

aici au dispărut plasa de paianjen a înghâmării și a închipuirii deșarte, din toate ungherele și toate curbările de molii ale pozelor trupești, nesățioase, cu toată ceata de păcate ce nasc dintr'ânsele. Și ori cât i-ar fi de greu cucernicului creștin să-și pregătească astfel și mențină curat sufletul pentru primirea lui Hristos, pe zi ce merge îi sporesc puterile, întregite cu harul adus de dumnezeescul Prunc în casa sufletului său. Pacea și fericirea îi luminează și ușurează viața și lupta cu tirania păcatului, de sub care a scăpat ca prin minune.

În sfârșit dumnezeescul Prunc, Cel ce azi se naște din nou pentru noi, nu se sfiește să bată și la ușa inimii noastre. Prea e frig și întunec în miezul nopții al acestei lumi plină de egoism și lipsită de iubire. Iisus născându-se e dornic să-și facă un adăpost cald și primitiv din inima noastră, ca, în același timp, să facă din ea izvor de lumină și căldură plină de iubire pentru toți cei ce sunt amenințați să sufere de răceala și lipsa de iubire a deaproapelui lor. Intrând în cortul inimii noastre, El ar face-o, cu iubirea caldă a dumnezeirii Sale, caldă, iubitoare și milostivă față de toți cei ce sunt în lipsuri și suferință.

Dar în inimile prea legate de lumea strâmtă a egoismului și mulțumirii de sine, fără nici o înțelegere pentru nevoile altora, în inimile acelor ce răstoarnă și calcă în picioare orice, dacă așa cer interesele lor proprii, cum să se poată adăposti Acela ce a învățat, cu cuvântul și cu fapta, că este mai fericit a da decât a lua.

Iubiți fii sufletești, Fiul lui Dumnezeu, Care „adâncul bogăției și înțelepciunii lui Dumnezeu“ fiind s'a făcut sărac, lipsit și gol și fără de adăpost pentru noi, Cel nemărginit și neîncăput, care s'a făcut mic, din iubire către noi, Cel atotputernic, care s'a făcut slab pentru noi, bate în aceste zile de prăznuire, sub chipul vre-unui orfan sau văduve sărace, a vre-unui bătrân neputincios și flămând, sau a vre-unui cerșetor sdrențaros, bolnav și nemâncat la ușa inimii Voastre și cere adăpost, căldură și iubire. Nu-l întoarceți spatele, nu închideți ușa inimii Voastre dinaintea Lui și a „fraților Lui acestora mai mici“, cărora dacă faceți bine, Lui îi faceți — după cuvintele Lui. (Mat. 25₄₀.)

Nu lăsați să Vi-se potrivească cuvintele evangheliei: „*Intru ale Sale a venit și ai Lui nu L-au cunoscut*“ (Ioan 1₁₁.)

Grăbiți și sârguiți-Vă să fiți asemenea acelor, despre cari aceeaș sfântă evanghelie zice: „*Iar tuturor acelor, cari L-au primit, Li-a dat lor putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu*“... (Ioan 1₁₂.) Primiți-L, iubiții mei, în cugetul Vostru, faceți-L cărmaciul voinții Voastre și al vieții Voastre de buni creștini și vrednici cetățeni ai scumpei noastre Români, cu atâtea jertfe întregită. Gătiți-l sălaş în inima Voastră, precum, dela păstorii din jurul Vifleemului de odinioară și până azi, atâția oameni de seamă l-au gătit și cum îl primesc și azi atâția dintre cei ce au pătruns mai adânc în tainele cunoașterii și ale științei, pentru că nu se pot lipsi de lumina și harul Lui dumnezeesc.

Primiți puterea ce Vi-se îmbie: de a Vă face fii ai lui Dumnezeu, cu mintea supusă adevărului dumnezeesc al Scripturilor sfinte și al învățaturii Bisericii, cu viața întocmită după voia cea preasfântă a lui Dumnezeu și cu inima încălzită de harurile Fiului lui Dumnezeu, din care se revarsă iubire față de toți cei din jurul Vostru.

Faceți din întreaga Voastră ființă acel Vifleem, primitiv și cald, care oricât de sărăcăcios ar fi fost, a știut totuș, să aducă lui Messia fie chiar numai o peșteră și o iesle, dar care s'a învrednicit a fi luminat de strălucirea dumnezeirii Fiului lui Dumnezeu, Ce s'a născut și sălășluit într'ânsul.

Așa: Nașterea lui Hristos, Vă va fi de folos. Amin.

Caransebeș, la Praznicul Nașterii Domnului din anul 1934.

Al Vostru al tuturor iubitor părinte:

† VASILE
Episcop.

Gânduri de Crăciun.

Printr'un contrast voit, în faptul unei nopți de iarnă, se petrece o naștere de Prunc.

Viața și în acest prea grăitor chip se afirmă deasupra puterilor întunecului, a morții; căci naștere înseamnă viață, înseamnă biruință, înseamnă bine! Mâna lui Dumnezeu lucrează pretutindeni în făpturile noi; printr'ânsele deodată se glorifică eterna Lui putere și mărire! Așa și nașterea din Vitleem.

La marginea acestui orașel, într'un grajd improvizat — prin grija lui Dumnezeu — în gura unei peșteri, se naște Iisus, fiul Mariei.

Grajdul e adăpostul vitelor, e casa lor. Adevărat, cel mai umil, dar totuș un adăpost pentru vietăți. Scriitorii cari îi zic „închisoarea animalelor“ uită senzul grajdului dela marginea Vitleemului, senzul său real, de adăpost în nopțile reci ale iernii.

Și-apoi viața e biruință iar închisoarea un declin, o restrângere pentru ea. În cele mai umile condițiuni, viața rămâne integral un dar al lui Dumnezeu. Sălașul, chiar și cel improvizat din Vitleem, nu-i poate altera nimic din fondul și forma ei.

Un țipăt de prunc nou născut, și iată dans îngeresc în ceruri, iar pe pământ bucuria păstorilor: un puls, o revărsare de viață, tumultoasă, de esență superioară. Imnul, clasicul imn prin care Cerul trădează bucuria lui este imnul acelei nașteri: *mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace între oameni bunăvoire.*

Tâlcul acestor miraculoase apariții?

Și astăzi străjuiesc doar aspre figuri de tată intrarea în lume a pruncilor. Și astăzi florile mirositoare ale câmpului isbesc mai ades întâiele simțuri ale plâpânelor făpturi omenești!?

Prin Iisus intră în lumea noastră expresia cea mai pură a vieții. Copilul Iisus aduce neîndoios un val firesc de bucurie; dar copilul Iisus *fiul lui Dumnezeu*, poartă secretul unei intense bucurii! Și ea se descifrează în complexitatea Nașterii atât de minunată!

Căci aci este bucuria înfrângerii răului; umilirea bogăției prin sărăcie, a luxului cu modestia, a minciunii prin adevăr. Toate sporesc alaiul acestei bucurii, și ele poartă o pecete de sus, dela Dumnezeu Tatăl...

De acolo de sus, întocmai cu această naștere s'au încununat aceste virtuți, totatătea bucurii ale adevăratei vieți omenești. Prin nașterea Pruncului Iisus în sărăcie, sărăcia apare plăcută Domnului. Fiul Său a practicat-o în viața Lui pe pământ; prin ea ca prin smerenie și modestie Fecioara Maria se învrednicește a fi Maica Domnului.

Toate acestea desleagă înaltul înțeles al vieții, dat ei de dumnezeescul Fiu și Invățător. Și în lumina lor nimic nu rămâne ascuns înțelegerii noastre, care caută adevăratul sens al vieții pe pământ...

Spre Betlehem...!

Pe cerul albastru stelele îmbrăcate în nespusă strălucire, veghiau în noaptea aceea senină, asupra omenirii adormite. O înțelegere obștească care nu se poate îmbrăca în vorbe, părea că-i mânase pe toți la somn adânc în această profundă liniște pentruca țările cerului să-și spună cuvântul acum la plinirea vremii, deasupra Betlehemului. Raze de lumină ca o punte ce avea să lege pentru totdeauna cele de sus cu cele de jos se pogoară din înălțimi și se opresc deasupra staulului primitor de oaspeți care în sărăcia lui adăpostea pe Iosif și Maria, împlinitorii poruncii lui ~~C~~er August.

Plinirea vremii sosise și pământul întunecat de păcate se umple de raze cerești și prinde a înțelege că a sosit și pentru el clipa supremă, clipa promisă, clipa așteptată în suspinări de veacuri. Aspra și amara ucenicie a lumii trecuse și ora izbăvirii, când prin puterea Tatălui s'a biruit rânduiala Firii, sosise. Dar cu cât fusese dorirea mai mare și mai îndelungată, cu atât va fi mai gustat rodul mântuirii.

Pe fânul mirositor și între răsufllarea molcumă a binecuvântatelor vite s'a născut o ființă mai mult pe lume; *pruncul Iisus*, Fiul lui Dumnezeu *sol al Păcii* pe pământ și al buneivoini între oameni.

...De atunci e cale de 20 de veacuri...! Și Betlehemul a devenit singura cale care duce la mântuire. Spre Betlehem se îndreaptă de atunci încoace gândirile a milioane de credincioși, Betlehemul a devenit crezul de totdeauna al vieții adevărate, al vieții care „s'a arătat“ atunci... în noaptea sfântă. Mari și mici, învățați și neînvățați, bogați sau neavuți își îndreaptă pașii aci, spre noua școală a Betlehemului care înfrățește pe toți.

De atunci... Betlehemul nu mai este numai un orașel îmbrăcat în măreție trecătoare prin care s'a făcut cunoscut oamenilor bunătatea dumnezească, ci de atunci *Betlehemul e însăși Evanghelia trăită în toată simplitatea dar și în toată măreția ei.*

Căci în adevăr aci Iisus Fiul lui Dumnezeu se face fiu al omului primind jugul umilinții, pentruca prin smerenia Sa să ridice pe omul decăzut din păcat.

Inchis și cu intrarea străjuită de îngeri purtători de „*săbii învățate*” (Geneză 3, 24), atunci cerul se deschide și se vestejește „*mărirea lui Dumnezeu*” și „*pacea pe pământ*”.

Iată două adevăruri uitate de omenire — mărirea lui Dumnezeu și bunăvoirea între oameni.

Ele nu vor fi realități vii decât atunci când se va ajunge la complectă înțelegere a Tainei ce s'a făcut cunoscută în staulul Betlehemului. De aceea „*spre Betlehem*” este un indicator la răscrucea vieții acestei lumi răsărătite ce trăește din iluzii și-și sleiește puterile în decepții.

Astăzi, mai mult ca oricând chemarea Betlehemului este trâmbiță ce răsună peste haosul încă nepotolit al patimilor, arătând înălțimea luminată a vecinicii.

Lumea trebuie să se îndrepte spre indicatorul acesta, spre calea Betlehemului.

Singura criză care bântue azi e *criza creștină*. Și „*spre Betlehem*” însemnează cunoașterea acestei crize care macină viața și-i slăbește resorturile. De rezolvirea crizei creștine depinde rezolvirea tuturor păcatelor și neajunsurilor ce ne bântue. Căci scăpând pe om din robia propriilor sale greșeli îl așezi de *stăpân*, așa cum a fost instituit dintru început de Creatorul său.

Niciodată creștinismul nu s'a schimbat și nici nu se schimbă după oameni ci schimbă pe oameni după sine.

Sunt momente, sunt timpuri de slăbiciuni ori de rătăcirii omenești. Dar tocmai aci stă tăria și divinitatea sa, că puterea lui începe de unde încetează toate sbuciumările omenești.

Spre Betlehem...! Spre Întruparea Domnului...! Spre sărbătorile Crăciunului. Un popas spre care alergăm; o casă caldă cu petreceri și voe bună cu mulțumiri înflorite de bucurii pline de amintiri, o casă cu tihnă domoală și sporiri de bine.

„*Spre Betlehem...*” spre popasul *Păcii*, al *iertării*, al *iubirii*, al *bunei învoiri*.

Ce-ar fi dacă am alerga vecinic spre acest popas, spre *Betlehemul sfânt* pe care să-l facem indicatorul vieții, gândurilor și hotărârilor noastre!

Nu altceva, decât realizarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ!... Preot **D. V. Anuțoiu.**

Nașterea Mântuitorului și frumoasele Lui învățături.

„Astăzi se naște Hristos în Vitleem din prea curata Fecioară, astăzi cel fără de început se începe și Cuvântul se întrupează, puterile cerurilor se bucură și pământul cu oamenii se veselește, Magii aduc daruri, Păstorii vestesc minunea, iară noi neîncetat strigăm: mărirea întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire”.

Nașterea bunului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, după sfânta evanghelie dela Matei a fost astfel: logodită fiind muma Lui, Maria cu Iosif, mai înainte de a fi ei împreună, s'a aflat având în pânțece din spirit sfânt. Iar Iosif bărbatul ei drept fiind și nevoind s'o vadească, se hotări s'o părăsească în ascuns. Iată însă îngerul Domnului i-se arată în vis zicând: Iosife, fiul lui David, nu te teme a-ți lua femeie pe Maria, pentrucă cel născut în ea este din spirit sfânt. Și va naște fiu și vei chema numele lui Iisus; căci El va mântui pe poporul său de păcate.

Iar toate acestea s'au făcut ca să se împlinească ce s'a zis de Domnul, prin profetul care zice: iată fecioara în pânțece va avea și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuil, care se tâlmăcește „cu noi este Dumnezeu”. Și deșteptându-se Iosif din somn, făcu cum îi porunci îngerul și luă pe femeia sa și n'o cunoscu pe dânsa până ce născu fiu și chemă numele Lui Iisus. Si această minune s'a întâmplat pe vremea împăratului Irod, acum 1934 ani în Betleemul Iudeii.

Nașterea Mântuitorului a fost vestită și de steaua vestirii, carea mai luminoasă ca un bulgăr de argint topit se ivi pe cerul albastru al Iudeii și carea la răsăritul ei împrăștia o lumină atât de intensivă, încât se zăreau chiar și piscurile munților îndepărtați din Galileia, iar păstorii de pe munții Senir și Morea nici nu mai aprindeau ca de obicei focurile lor uriașe pe dealuri, pentru a se apăra împotriva lupilor și șacalilor.

Prin venirea în lume a Mântuitorului am scăpat de întunec, aflând adevărul curat care luminează atât de strălucit calea, care duce la mântuire. Mântuitorul prin prea frumoasele sale pilde ne-a învățat a cunoaște pe Dumnezeu și a împlini voia Lui. El ne-a învățat a învinge moartea — păcatele — arătându-ne drumul ce duce la fericirea și viața vecinică. El ne-a convins prin viața și faptele sale, că adevărata cauză a morții omului este păcatul, adevărată despărțirea de Dumnezeu, prin neîmplinirea porun-

cilor Lui. Omul este creatura lui Dumnezeu și ca atare este dator să-și împlinească chemarea sa față de Creatorul său, împlinindu-I toate poruncile, designat fiind el astfel de Dumnezeu a se ridica până la viața desăvârșită și vecinică, adică viața dumnezească. Oricine cunoaște cât de puțin viața lui Hristos, știe că preocuparea continuă a Lui a fost de a lupta contra morții, înlocuind-o cu viața. Toate frumoasele Lui cuvinte erau numai cuvinte de viață. Dar pentru cineva să reinvie și să câștige viața de veci, trebuie mai înainte să moară, dupăcum și Hristos a murit, reinviind a treia zi la viață. Hristos deci a învins moartea, devenind pentru noi o putere de viață prin viața lui sfântă, dar mai ales prin moartea Lui. Grăunțele de grâu nu-și poate comunica viața altor grăunți formați în spic, decât dacă e semănat în pământ și moare. Numai în felul acesta se poate păstra viața. Distrugerea vieții nu e decât aparentă, fiindcă murind înviază înmulțită.

Din cele expuse se evidențiază destul de categoric, că omul care vrea să-și asigure viața, să-și inoculeze viața lui Hristos, adică să urmeze frumoasele învățături ale Mântuitorului.

Spre întărirea celor espuse, iată înseși cuvintele Mântuitorului: „Adevăr zic vouă, de nu veți mânca trupul Fiului omului și de nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață de veci. Cei ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu, are viață vecinică, și eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Precum m'a trimis Tatăl care e viu și precum Eu trăesc prin Tatăl, așa și cel ce mă mănâncă, va trăi prin mine, căci trupul meu e cu adevăr hrană și sângele meu cu adevăr beaură“.

În fine fă ce vrei, lucrează cum îți place, dar nu uita că în fața lui Hristos se decide eternitatea ta, adică: „nu face ce îți place, ci fă ce trebuie să faci, căci te va mântui Hristos“.

Și în adevăr, ce ar fi oare viața noastră, fără nădejdea în Dumnezeu? Ar fi ca o temniță încuiată, fără de lumină și fără nici o mângăere, iar această mângăere, la cine o putem afla și prin cine putem ajunge la limanul cel neviforit, pe marea acestei vieți, care adeseori se înalță de viforul ispitelor, amenințându-ne cu perire?

Zis-a Domnul: „Eu sunt ușa, prin mine de va intra cineva se va mântui. Eu sunt păstorul, care sufletul și-l pune pentru oile sale“. Și atunci care este datoria noastră față de acest mare păstor al sufletelor noastre? Iar către jidovii ce veniseră la dânsul a zis Domnul: „adevăr grăesc vouă: cel ce aude cuvintele mele și crede Celui ce m'a trimis pe mine, are

viață de veci“. Oare prin aceste cuvinte nu ne lămurește Mântuitorul destul de bine viața de veci? Să nu facem deci ca Toma cel necredincios, ci să ne sculăm și să mergem, căci credința noastră ne va mântui. Aș dori să știu că oare cu ce și prin ce răsplătim noi lui Dumnezeu și Mântuitorului nostru nespusele bunătăți, cu cari zilnic suntem împărtașiți? Să nu uităm cuvintele evanghelistului: „așa a iubit Dumnezeu lumea că și pe Fiul său cel iubit și unul născut l-a dat, ca tot cel ce crede întru dânsul, să nu piară, ci să aibă viață de veci“.

Credința în Dumnezeu și Mântuitorul este adevărata hrană a sufletului nostru. Și atunci mă întreb, că de ce unii, cari se numesc învățați mari, resping aceasta? Din curată nebulie! I-au nebunit cu desăvârșire gloriile lumești atât de trecătoare, arginții lui Iuda! Să nu uite că Dumnezeu este vecinic, neschimbăcios și tot vecinice sunt și adevărurile Sale. „Pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul“ zice Iisus, iar sfânta biserică propovăduiește: „tot binele și toată darea desăvârșită de sus este, dela tine, părintele luminilor“. Dar, oare câți dintre noi sunt pătrunși de aceste mari adevăruri? Câți știu că sfințenia îmbracă sufletul mai bine decât haina cea frumoasă trupul? Pentru ce am uitat rugăciunea? Sau dacă o și facem, pentru ce fără nici un avânt al inimei noastre?

„Doamne, învață-ne să ne rugăm“, au zis odinioară ucenicii către Mântuitorul. Iar Iisus le-a răspuns cu rugăciunea domnească „Tatăl nostru“. Și dacă ne gândim câtă sfințenie, câtă dragoste și câtă înțelepciune se cuprinde în această armonioasă rugăciune, rostită de pe buzele lui Iisus, trebuie să învățăm și noi dela apostoli a lăpăda pentru un moment toată grija cea lumească, ridicându-ne sus, peste zgomotul lumii și îngenunchiind înaintea Tronului lui Dumnezeu.

Serbătorind azi Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, Carele s'a umilit pe Sine, luând trup omenesc, născându-se din Preacurata Fecioara Maria, în iesle dobitocească, se cuvine a primi cu brațele deschise pe Cel născut, lucrând după poruncile Lui și după sfaturile sfintei noastre Biserici. Să preamărim azi pe Domnul nostru Iisus Hristos, Dătătorul de viață, Carele pentru noi s'a născut, căci astăzi este începutul mântuirii noastre și arătarea tainei celei din veac.

Și mulțumind lui Dumnezeu că ne-a învrednicit a serba și această sfântă Naștere a Domnului nostru Iisus Hristos, să aprindem azi o lumânare în semn de aducere aminte, că azi s'a născut Lumina cea adevărată, Hristos Mântui-

torul nostru, care a zis: „Eu sunt lumina lumii, celce îmi urmează, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”; cu această lumânare să intram plini de evlavie în Casa Mântuitorului, unde toți cu un glas să cântăm frumoasa Catavasi: „Hristos se naște, măriți-L, Hristos din ceruri, întâmpinați-L, Hristos pe pământ, înălțați-vă, cântați Domnului tot pământul și cu veselie laudați-L popoarelor, că s'a preamărit!”

IOSIF TOADER inv. director

Aforisme.

De: AUREL MOACA.

Când se preface cineva că nu te vede, fii sigur că n'are lipsă de tine.

*

Soartea uscăturii a fost și rămâne în foc să ajungă.

*

Unde ar fi norocul să izbucnească o epidemie de înțelepciune, căci nerozie avem destulă.

*

Cu cât e distanța e mai mare între vorbă și faptă cu atât omul e mai mizerabil.

*

Ne tot apropiem de Sodoma, ca apoi să ajungem la ultima stațiune a păcatului, ce se chiamă Gomora.

*

Școală de farisei n'avem și totuși e plină lumea de ei.

Păstorii dela Betlehem!

*La Bellehem în noapte stând de pază,
Păstori cumiți cu turmele pe șesuri.
Și cum vegheau cântând, de sus o rază,
I-a luminat cu tainice 'nțeleșuri...*

*Și ingeri d'albi grăitu-le-a cuvântul,
De Pruncul nou născut pe fân în iesle,
Din neam sărac, mântuitor de țesle:
Ce totuși va domni cândva pământul.*

*Și-au alergat cucernicii păstori să-L vadă,
Pe Domnul lumii și 'n genunchi să-I cadă.
Ducând prinos, curata lor viață.*

*Păstori din Bellehem, voi lăcrămași cu mildă,
Când astăzi suflete pustii în silă,
Iși mistue prin lume, minciuna lor isteasă.*

Preot Dimitrie V. Anușoin.

Crâmpieie din viață.

„Ascultă pe părintele tău care te-a născut“

(Prov. 23, 22)

Pe vremea când cetatea Troia a fost ocupată și devastată de Greci, toți locuitorii au fugit care încotro, ca să-și scape viața. Un cetățean cu numele de Aeneas a luat în spate pe tatăl său Anchises, care din cauza bătrânețelor nu putea singur fugi. În spate ducea pe tatăl său, iar de mână pe fiul său. Iubirea aceasta fiiască nu a rămas nerăsplătită. Aeneas mai târziu a călătorit pe corabie la Italia, unde tatăl său a murit pe insula Sicilia. Regele Latinus al Laurentului l-a primit bucuros pe Aeneas, devenind prietenul lui; nu peste mult Aeneas a devenit ginerele regelui, luând de nevastă pe fiica sa, pe Lavinia. După moartea lui Latinus a ajuns chiar rege, iar după el fiul său, Iuliu Ascaniu. Urmașii acestora au domnit încă mult timp în Italia. Din aceasta se vede că încă păgânii din vechime onorau pe părinții lor și iubirea arătată lor nu a rămas nicicând nerăsplătită. „Bindecuvântarea tatălui întărește casele fiilor, iară blestemul mamei desrădăcinează temelile“ (Sirah 3, 9).

Lumea un teatru.

Apostolul Pavel aseamănă viața cu un teatru (I. Cor. 4, 9) și cu tot dreptul. În teatru anume unul joacă ca un rege, altul ca un ministru, al treilea ca un general, al patrulea ca un soldat, al cincilea ca un cerșetor și așa mai departe. După terminarea piesei nici un actor nu va fi laudat fiindcă a jucat rolul unui domn mare, ci va fi laudat acela, care rolul său și l-a jucat excelent, fie chiar cel ce a jucat rolul servitorului. Tot așa de bine se potrivește asta și la viața noastră, care are mare asemănare cu un teatru. În viața de dincolo nime nu va fi mai mult prețuit de Dumnezeu, fiindcă în lumea aceasta a fost un rege sau un domn mare, căci cum zice apost. Pavel: „la Dumnezeu nu este căutare în față“ (Rom. 2, 11). Dumnezeu după moarte numai pe aceia-i va onora și-i va distinge, cari își vor fi împlinit conștiincios datoriile față de Dumnezeu și oameni. Căci „mulți din cei dintâiu vor fi cei din urmă și cei mai din urmă cei mai dintâiu“ (Mat. 19, 30).

Traducere de preotul N. Văleanu.

*Tuturor cititorilor, colaboratorilor și prietenilor
foii noastre le dorim sărbători fericite!*

ȘTIRI

Dela plug la prezidenția Republicei. Noul președinte al confederației elvețiene d-l Minger până acum câțiva ani era plugar ocupându-se numai de gospodăria lui din Schupfen până când a fost ales consilier federal și ministru al armatei. Acum mai nou d-l Minger a fost ales președinte al republicii elvețiene. O dovadă vie că nu titlurile academice sunt hotărâtoare ca unii oameni să fie de treabă și de ispravă.

Examen de licență. Facultatea de teologie ortodoxă a universității din Cernăuți a promovat zilele trecute licențiat cu distincție pe preotul *Petru Bancea* din Caransebeș. Titlul lucrării de licență a fost *Istoria catolicismului din Bănat, cu specială privire asupra romano-catolicilor din Slatina Timișului*. Cu o bogată bibliografie și susținută pe temeinice argumente istorice și date ale tradiției, lucrarea are meritul de a fi descoperit prețioase amănunte, punând totodată capăt unei vechi contraverse privitor la romano-catolicii din Slatina-Timișului. Prin succesul ei strălucit pâr. Pentru Bancea aduce un spor de mândrie pentru noi. Felicitări!

Sezătoare ostășească. Duminecă în 16 cor; la orele 5 p. m. publicul din Caransebeș a putut asista cu satisfacție, la serbarea ostășească, dată de Batalionul 2 grăniceri de gardă, în sala Liceului „Traian Doda” din loc.

Programul a fost select și executat cu demnitate. Cu acest program se va prezenta Batalionul în mai multe comune fruntașe din Graniță, cu scopul de a desvolta conștiința națională și atențiune pentru instrucția prerogimentară.

† **Ofelia Ghilezan**, vrednica soție a pâr. protopresbiter Augustin Ghilezan din Ciacova, a adormit în Domnul Luni în 17 Decembrie a. c. pe urma unei grele operații. Pe urma ei rămân nemângâiați soțul și 5 copii, toți crescuți la școală de adormita, care acum se putea bucura înfășșit de truda anilor săi de tinerețe. Moare în vârstă de abia 49 ani, în preajma celor mai sfinte sărbători ale Creștinătății, sguinduind fericirea unei mari familii.

Transmitem adânc intristatului soț, precum și celorlalți membrii ai familiei condoleanțele noastre sincere. Pe cea trecută la vecinicie Bunul Dumnezeu să-o răsplătească cu cununa nevastăjitei vieți!

Mulțumită publică. Parohia ort. rom. Ticvaniul-Mare, ține să mulțumească și pe această cale Prea On. Domn Iosif Serafin protopop militar din Sibiu, pentru dania de 1000 Lei ce a binevoit să facă parohiei noastre, ca răspuns la apelul publicat în „Foaia Diecezană” No. 39/1934. Oficiul parohial.

Poșta redacției.

Articolele sosite târziu nu au mai putut fi publicate în acest număr.

Din retribuțiile pro Noiembrie a. c., s'au detras câte 200 Lei dela fiecare membru al fondului de ajutorare reciprocă, pentru 2 cazuri de moarte, precum și cvota cerută de cei ce au subscris la împrumutul de înzestrare.

Note Oficiale.

Nr. 6974 B. ex 1934.

Conform hotărârii Sfântului Sinod luată în ședința dela 13 Decembrie a. c. Nr. 1792 se aduce la cunoștință — spre știre și conformare — următorul ordin circular al Ministerului Apărării Naționale ddo 30 Octomvrie Nr. 54:

„Ministerul Apărării Naționale fiind sesizat că prescripțiunile ordinelor privitoare la educația religioasă-morală a ostașilor nu sunt respectate întocmai, se ordonă următoarele:

Comandamentele vor lua măsuri ca nevoile sufletești ale ostașilor să fie satisfăcute, pentru a nu prinde teren curentele subversive religioase și politice și prin aceasta a se slăbi disciplina militară.

În zilele de Dumineci și marile sărbători religioase comandantii de unități sunt obligați să trimită soldații la sfânta liturghie conduși — pe cât posibil — de unul dintre comandantii superiori cu cari au fost în timpul săptămânii la instrucție — pentru ca aceștia să vadă în superiorii lor frumoasele calități sufletești ale strămoșilor.

Pe timpul serviciului divin din Dumineci și marile sărbători religioase (între orele 9-12 dim.) este oprit a se face inspecțiuni sau a pune soldații la diferite servicii pentru nevoile corpului, afară de bucătărie și posturile de pază în cazarmă.

De asemenea este cu desăvârșire interzis comisiilor sau de control militar al celor lăsați la vatră de a lucra în zilele de Dumineci și marile sărbători religioase, deoarece prin aceasta pune pe drumuri sate întregi, turburând sfințenia zilelor și jignind sentimentul religios al credincioșilor.

Prevederile acestui ordin, privesc trupa în termen. Instrucția premilitară, nu intră în cadrele acestui ordin.”

Preoții și oricine ar constata nerespectarea acestui ordin îl va aduce la cunoștința Noastră.

Cu o cale, în temeiul aceleiași hotărâri, se dispune ca preoții cari au în eparhia lor unități militare fără preot militar, să îndeplinească toate cerințele religioase ale acelor unități.

Caransebeș în 21 Decembrie 1934.

Episcopul diecezan:

† Vasile

Nr. 6973 B. ex 1934.

Pe urma hotărârii Sfântului Sinod ddo 13 Decembrie a. c. Nr. 1715 se dispune ca preoții din cuprinsul eparhiei noastre să cerceteze de aproape pe toți soldații din parohiile lor, veniți în concedii, ori cât de mari sau mici ar fi ele, îndemnându-i să vină regulat la biserică, în Dumineci și sărbători, și să nu elibereze adevărul oficial decât numai acelor cari într'adevăr au mers regulat la biserică.

Episcopul diecezan:

† Vasile

Nr. 6863 E. 1934.

Se atrage atențiunea Prea On. Oficii protopresbiterale și a On. Oficii parohiale asupra dispozițiilor concluzului congresual din anul 1879 cu privire la înființarea unui fond mitropolitan, conform cărui concluz la sărbătoarea „Arătării Domnului“ (Botezul Domnului) are să se poarte separat în toate bisericile din metropolie un disc în folosul acestui fond.

Sumele adunate sunt a se trimite Oficiilor protopresbiterale, pe lângă raport, cel mult până la 1 Martie 1935, iar de acolo se vor înainta consiliului nostru eparhial în legătură cu câte un conspect asupra sumelor întrate.

Caransebeș, în 17 Decembrie 1934.

Episcopul diecezan:

† Vasile.

Nr. 6814 Sc. 1934.

Ministerul Instrucțiunii Publice Direcțiunea Cultelor ne-a trimis în copie adresa Nr. 869 din 13 Noembrie a. c. a Ministerului Apărării Naționale, Direcțiunea Inspectoratului pregătirii premilitare, de următorul cuprins,

Domnule Ministru,

Pregătirea premilitară a tineretului urmând a începe în curând este necesar ca Departamentele cari conform art. 5 și 6 din Legea respectivă colaborează la înfăptuire să ia din vreme măsuri ca toate organele în subordine să fie avizate asupra acestei colaborări.

Ministerul Instrucțiunii Publice a acordat o largă colaborare permițând membrilor corpului didactic a da tot concursul organelor militare ale pregătirii premilitare, astfel majoritatea profesorilor și învățătorilor vor încadra în mod efectiv centrele și subcentrele de pregătire premilitară organizate pe plăși și comune.

Pentru executarea însărcinărilor ce le încumbă din aplicarea programelor de pregătire toate organele de execuție ale Pregătirii Premilitare, vor avea nevoie de concursul înaltului cler pentru conferințele de educație religioasă și cetățenească pentru șezători culturale, servicii religioase etc. și ca membrii în comitetele de comună.

În acest scop cu onoare vă rog să binevoii a da dispozițiunile Domniei-Voastre pentru ca tot clerul de toate treptele să satisfacă toate cererile organelor de pregătire premilitară asupra punctelor arătate mai sus.

În special Inspectoratul găsește absolut necesar ca ședințele de pregătire premilitară să înceapă sau să sfârșească cu o slujbă religioasă.

Inspectoratul Pregătirii Premilitare (ss) General de Divizie A. Alimănescu. Șeful de Stat Major (ss) Lt.-Colonel Gh. Ionescu.

Ceeace se comunică On. Preoțimi spre conformare acolo unde este cazul.

Caransebeș în 17 Decembrie 1934.

Episcopul diecezan:

† Vasile

Prima Cassă de Păstrare din Caransebeș Societate pe Acții,
Caransebeș

Publicațiune.

Comitetul de cenzori a Primei Cassă de Păstrare din Caransebeș s. p. a., Caransebeș, a constatat, că numitul institut prin documentele semnate de creditorii săi, aflătoare în posesiunea iustitutului, și-a procurat consimțământul creditorilor datoriiilor lui, reprezentate cu mai mult de 51% la aranjamentul de plată particular oferit de institut.

Prin aceasta satisfăcând condițiilor prescise de art. 52 al Legii pentru lichidare datoriilor agricole și urbane din 7. IV. 1934, aranjamentul de plata particular a devenit valabil și obligatoriu pentru toți creditorii.

Caransebeș, 19 Decembrie 1934.

Comitetul de Cenzori
al Primei Cassa de Păstrare din Caransebeș
Societate pe acții.

Librăria
Pavel Suru

BUCUREȘTI
C. Victoriei!
108

A duce și pe această cale la cunoștința Prea Cucernicilor Preoți și Onoratei sale clientele, că în dorința de a fi de folos Bisericii și în altă direcție de cât a răspândirii cărților cu cuprins religios, și-a reorganizat secția cu odăjdii și obiecte bisericesti înființând și un atelier pentru fabricarea acestor obiecte sub conducerea d-lui Lazăr Albu, fost coproprietar al firmei Unirea, în care atelier se vor fabrica cu prețuri foarte convenabile candele, cădelnițe, cruci, sfeșnice, îmbrăcămînți de Evanghelii etc. executate după cele mai artistice modele din vechea noastră artă bisericască.